

Contoirer, nemlig Netto- og Passtio-Contoirer; de ville da see, at der ogsaa er flere Fuldmægtige i samme Contoir.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, gif man over til Afstemning hvorved:

1) Udvalgets Forslag:

at i Udkastets § 4 Ordene: „for de 2de første“ forandres til: „for Archivarerne;“ forkastedes med 21 Stemmer imod 14.

Udvalgets Forslag:

at i samme Paragraph Ordene: „for de sidste“ forandres til: „for de øvrige af de nævnte Embedsmænd;“ bortfaldt som en Følge af den foregaaende Afstemning.

2) Udkastets § 4:

For Archivarer samt Underbogholdere og for Fuldmægtige (Dvarantaineseckretairen herunder indbefattet) bestemmes den aarlige Gage til respective 900 Rbd. for de tvende første og 700 Rbd. for de sidste. For hvert 3die Aars Tjeneste i saadan Embedsstilling stiger Gagen med 100 Rbd. aarlig, indtil i det Høieste respective 1200 Rbd. og 1000 Rbd. vedtoges med 34 Stemmer mod 2.

Formanden satte derpaa Udkastets § 5 under Forhandling, men da Ingen ønskede at yttre sig, gif man over til Afstemning, hvorved:

Udkastets § 5:

For Cancellister og Underrevisorer bestemmes Gagen til 400 Rbd. aarlig. Efter 3 Aars Tjeneste i saadan Stilling stiger Gagen til 500 Rbd. aarlig, og efter andre 3 Aars Tjeneste i samme Stilling til 600 Rbd. aarlig. vedtoges med 35 Stemmer imod 2.

Derefter fattedes Udkastets § 6 under Forhandling, men da heller ikke Noget ønskede at yttre sig over denne Paragraph, gif man over til Afstemning, hvorved:

2) Udkastets § 6:

Alle herommeldte Embedsmænd udnævnes af Kongen og ere pensionsberettigede. vedtoges med 35 Stemmer imod 2.

Formanden: Jeg skal derefter sætte § 7 med det af Udvalget dertil stillede Endringsforslag under Forhandling. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Det Forslag til et Tillæg til denne Paragraph, der er gjort af Udvalget, er nærmest rettet mod den Skik eller, som man maaffee snarere kunde kalde det, Uskik, der tidligere har fundet Sted, nemlig, at hver Gang Arbeidet forøgedes for en Embedsmand, maatte ogsaa hans Lønning forøges uden Hensyn til Bessaffenheden af Arbeidet og uden Hensyn til, hvormeget Arbeide han tidligere havde havt. Udvalget har meent, at dette ikke bør være saa, og er i denne Henseende ogsaa aldeles i Overensstemmelse med den høit ærede Finantsminister, hvilket vel fremgaaer af Bestankningen og er udtalt i en Skrivelse fra den høitagtede Finantsminister til Udvalget. Dette Spørgsmaal blev allerede under Sagens 1ste Behandling bragt paa Tale af et Par ærede Landstingsmænd, navnlig blev det Spørgsmaal dengang rettet til Udvalget, om det var dets Mening, at den Tid, enhver Embedsmand havde, maatte være til Statens Disposition. Det forekommer mig, at, naar man betragter det som et Principspørgsmaal, maa det besvares bekræftende, taget som en Regel, men vistnok som en Regel, fra hvilken der maa finde mange Undtagelser Sted. Vil man gaae den modsatte Vej, vil det føre til betydelige Krav til Staten fra vedkommende Embedsmænd, saa store og betydelige Krav, at Staten fornuftigvis neppe kunde indrømme dem. Antager man det derimod for rigtigt, at Embedsmændenes Tid i Regelen maa betragtes som staaende til Statens Disposition, vilde man vel, hvis man vilde tage det for yderligt, gaae forvidt; man vilde kunde blive ubillig. Men det maa jo i ethvert enkelt givet Tilfælde kunne rettes ved Undtagelser. Man vilde gaae for vidt, naar man forlangte af en Embedsmand, at han skulde paatage sig forøget Arbeide, uanseet at hans Arbeide allerede iforveien var saa meget, som med Billighed kunde forlanges af ham; man vilde gaae for vidt, naar maa paalagde ham forøget Arbeide, uanseet at hans Arbeide allerede i Forveien var af den Bessaffenhed, at han ikke vel vilde kunne paatage sig det; men saadanne Tilfælde maae rettes ved Undtagelser. Det kan efter Udvalgets Mening neppe være muligt at formulere saadanne Undtagelser i en Lov; det maa i ethvert enkelt